

Ομιλία Σεβασμιωτάτου στη Θεία Λειτουργία

«Αίτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν».

Ὁλοκληρώνονται μέ τή σημερινή Θεία Λειτουργία καί τήν Ἡμερίδα πού θά ἀκολουθήσει στή συνέχεια οἱ κύκλοι μελέτης Ἀγίας Γραφῆς καί τὰ ἑσπερινά κηρύγματα πού πραγματοποιοῦντο στήν Ἱερά μας Μητρόπολη, σέ ὅλες τίς πόλεις καί τὰ χωριά μας, σέ ὅλες τίς ἐνορίες καί τὰ πνευματικά κέντρα ἀπό τήν ἀρχή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους μέχρι σήμερα.

Ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί ἡ πνευματική ἀνάγκη ὅλων μας νά ἐνισχυόμεθα στόν ἀγώνα μας καί νά φωτίζουμε τήν ὁδὸ τῆς ζωῆς μας μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι κατὰ τόν προφητάνακτα Δαβὶδ «φῶς ταῖς τρίβοις» μας, δέν εἶναι κάτι πού τό χρειαζόμεθα κάποιους μῆνες τόν χρόνο ἢ πού συναρτᾶται μέ τίς διακοπές μας.

Εἶναι κάτι πού τό ἔχουμε ἀνάγκη καθημερινά, διότι μᾶς δίδει τή δυνατότητα καί τήν εὐκαιρία νά αἰσθανόμεθα ὅτι ζοῦμε μέσα στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ὅτι τόν ἔχουμε ἐνώπιόν μας καί ἀκοῦμε τήν πατρική φωνή του νά μᾶς καθοδηγεῖ, νά μᾶς ἐνθαρρύνει καί νά μᾶς παρηγορεῖ. Καί αὐτό εἶναι κάτι τό ὁποῖο μᾶς βοηθᾷ νά γνωρίζουμε καί νά προσεγγίζουμε ἀκόμη περισσότερο τόν Θεό.

Ὁ Θεός ὅμως δέν θέλει νά ἀκοῦμε μόνο ἐμεῖς τή δική του φωνή, δέν ζητᾷ μόνο ἐμεῖς νά ἀκοῦμε τί μᾶς λέγει. Ἐπιθυμεῖ νά ἀκούει καί τή δική μας φωνή, τή φωνή τῶν παιδιῶν του πού ἀπευθύνονται πρὸς τόν πατέρα τους καί συνομιλοῦν μαζί του καί ἀναθέτουν στήν ἀγάπη του ὅ,τι τοὺς ἀπασχολεῖ. Καί αὐτό πραγματοποιεῖται μέσω τῆς προσευχῆς, πού εἶναι ἡ συνομιλία τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ὅπως μᾶς τὴ δίδαξε ὁ Κύριός μας, ὁ ὁποῖος μάλιστα ὄχι μόνο μᾶς ἔδωσε ὑπόδειγμα προσευχῆς, τὴν λεγομένη Κυριακή προσευχή, μέ τὴν ὁποία μᾶς προτρέπει νά ὀνομάζουμε τόν Θεὸ πατέρα μας — «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», λέμε,— ἀλλὰ μᾶς ἐνθαρρύνει νά ζητοῦμε ἀπὸ τόν Θεό καί ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη.

Ἀκούσαμε τόν Χριστὸ νά μᾶς τό λέγει στό σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Καί μάλιστα νά μᾶς τονίζει ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι ἀπόμακρος καί ἀδιάφορος καί δέν ἀσχολεῖται μέ τὰ αἰτήματα τὰ ὁποῖα ὑποβάλλουν τὰ τέκνα του, ἀλλὰ ἀνταποκρίνεται σέ αὐτά καί τὰ ἐκπληρώνει, ὅταν βέβαια εἶναι πρὸς ὄφελος τοῦ αἰτουμένου.

Καί δέν τό εἶπε μία μόνο φορά ὁ Κύριός μας. Μᾶς τό τόνισε ἐπανειλημμένα σήμερα σάν νά ἤθελε νά τό ἐμπεδώσουμε, νά τό πιστεύσουμε καί νά τό κάνουμε πράξη στή ζωὴ μας.

Τί μᾶς εἶπε; «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν».

Νά ζητᾶτε καί θά σᾶς δώσει ὁ Θεός-Πατέρας αὐτό πού ζητᾶτε. Νά ζητᾶτε καί τότε θά βρεῖτε αὐτό πού ψάχνετε. Νά κρούετε τὴ θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ καί ἡ θύρα θά ἀνοίξει γιὰ σᾶς.

Πόσο παρήγορα καί πόσο ἐνθαρρυντικά εἶναι τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας, πού δέν εἶναι ὅμως ἀπλῶς καλὰ καί παρήγορα λόγια, γιὰ νά μὴν ἀπογοητευθοῦμε καί ἀποθαρρυνθοῦμε, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια, εἶναι ἡ πραγματικότητα. Καί μᾶς συστήνει νά ἀξιοποιοῦμε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία πού μᾶς χαρίζει ὄχι μόνο ὅταν ἔχουμε κάτι ἀνάγκη ἢ σέ μία μεγάλη δυσκολία, ἀλλὰ καθημερινά.

Ἀπὸ τόν Θεὸ προέρχονται, ἄλλωστε, ὅσα ἔχουμε. Ἐπομένως ἀπὸ Ἐκεῖνον θά πρέπει νά ζητοῦμε καί ὅσα ἔχουμε ἀνάγκη. Καί δέν ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς νά ζητοῦμε μόνο τὰ υλικά, δέν ἐννοεῖ νά ζητοῦμε μόνο κάτι πού θά μᾶς ἐξυπηρετοῦσε ἐάν θά τό εἶχαμε, ἀλλὰ μᾶς προτρέπει νά ζητοῦμε καί πνευματικά ἀγαθὰ, μᾶς προτρέπει, ὅπως λέγει σέ ἄλλο σημεῖο, νά ζητοῦμε «πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

Ἄν μάθουμε νά ἐμπιστευόμεθα, λοιπόν, στήν ἀγάπη του ὅχι μόνο τά καθημερινά μας ζητήματα ἀλλά καί τά ψυχικά καί τά πνευματικά μας θέματα· ἂν μάθουμε νά κρούουμε τή θύρα τοῦ Θεοῦ καί νά ζητοῦμε μέ θερμή καί πόθο, «παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν», ὅπως ἔλεγε ὁ μέγας βασιλεὺς Δαβίδ, τότε νά μὴν ἀμφιβάλλουμε.

Ὁ Θεός θά μᾶς κάνει αὐτή τή χάρη: θά μᾶς ἀνοίξει τή θύρα του καί θά μᾶς ἐπιτρέψει νά εὕρισκόμεθα ἐκεῖ ὅπου εἶναι καί Ἐκεῖνος καί νά ἀκοῦμε τή φωνή του καί νά συνομιλοῦμε μαζί του. Καί τότε δέν θά ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κάτι ἄλλο, γιατί ὁ Θεός θά καλύπτει τίς ἀνάγκες μας καί θά μᾶς καθοδηγεῖ στήν ὁδὸ τῶν ἐντολῶν του, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε βαδίζοντάς την νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια ζωή.